

ми. Балканътъ е заливанъ отъ чужди вълни на нѣколко пѣти и лесно е потисканъ, защото междуплеменнитѣ войни не сж се спирали и е липсвало съзнание за взаимопомощъ...

— Ихи... имаме си новъ бригаденъ. Работата ще трѣгне вече наредъ... Утре, други день ще бждемъ въ Солунъ.

— Кжньо, ти трѣбва да имашъ нѣщо грѣшка... да не би да отиваме къмъ Скопие... Такава чести смѣни... не ме радватъ менъ... Това все едно е, да ми дадатъ оржие да стрелямъ, когато азъ съмъ се училъ само на пушка...

— Дърваринъ! кой те пита тебъ, на какво си се училъ да стреляшъ... или пъкъ въобще дали знаешъ да стреляшъ. Тамъ смѣна правятъ... Такова е... Гламавитѣ прашатъ въ тила, а по-умнитѣ испращатъ на фронта... Твоята тиква това не може да го проумѣй...

— То пъкъ твоята... то като си билъ писаръ въ село, че кой те знае какво си... Гламавитѣ въ тила, а умнитѣ на фронта... То споредъ тебъ щото сме много умни, та ни сж испратили тукъ на самия умри камъкъ... Азъ те знаяхъ за улавъ, а пъкъ сега излиза, че наистина си билъ и гламавъ...

— Твоята тиква увира ли съ малко...

— Моята е поне тиква, значи все може за нѣщо да се употреби, ами твоята кратуна, нито е за ядене, нито пъкъ може сега укелевяла и вода съ нея да се носи...

— Бухъ! бау бухъ! бухъ! и едно следъ друго се посипаха близо до разговарящитѣ нѣколко фугаса и сринаха окопа.

— Майки, Кжньо, каква щѣше да стане? и картуната и тиквата щѣха да отидатъ на бунището, — и доближили се единъ до другъ, притиснати замълчаватъ.

Наистина, полковникъ Поповъ предава бригадата на полковникъ Богдановъ. Пристигнали сж и нови войски и има защо да е оживена позицията. Две дружини сж дошли отъ 56-и и 58-и полкове.

Нашитѣ: трета и четвърта дружини ще бждатъ смѣнени, понеже останалитѣ малцина бойци сж страшно